

Setkání

BISKUPSTVÍ ČESKOBUDĚJOVICKÉ

září 2023 / ročník XXXIII

ROZHOVOR
s novým jáhnem

MEDAILE
sv. Auraciána

Ukončení oprav
V ŘÍMOVĚ

HLAVNÍ KÁJOVSKÁ POUŤ

Sobota 14. října 2023

od 18:00 možnost přistoupit k sv. smíření

19:00 hodin mše svatá

R.D. Ladislav Proks
Spirituál misijního semináře Redemptoris Mater
po mši svaté světelný průvod

od 22:00 celonoční adorace

Neděle 15. října 2023

7:00 modlitba ranních chval

8:00 poutní mše svatá

Prel. Václav Pícha, JC. D.
vikář českokrumlovský

10:00 hlavní poutní mše svatá

J.E. Mons. Vlastimil Kročil
Biskup českobudějovický

13:30 litanie k Panně Marii a svátostné požehnání

**Všichni jsou srdečně zváni ke společné modlitbě za potřeby
církve i světa.**

Obsah

Editorial	3
Jáhenské svěcení Vojtěcha Razimy	4
Není nad večerních šest kiláčků!	5
Českobudějovický biskup udělil diecézní ocenění	8
Personalia	9
V Římově byly ukončeny stavební práce	10
Pozvání na Kájovskou pouť	11
Zajímavé video: Krajem pod Kletí	11
Slovo života pro děti	12
Msgr. Jan Pavel Hille: 80 let od úmrtí kněze, historika, fotografa, kulturně-osvětového a spolkového pracovníka	14
Chlum u Třeboně: Do kostela s baterkami	15
Zemský (ostatkový) kříž Království českého: poklad celého království	16
Českobudějovická diecéze na Světových dnech mládeže	18
Ohlédnutí za SDM Lisabon 2023	18
VZTAHY, VZTAHY, VZTAHY...	19
Děti soutěžily a zdolávaly nástrahy pevnosti Boyard	20
Svatba na dohled	20
Tábor Demdaal	21
La-Kri-Vi (Děti tvoří budoucnost)	22
Teologická fakulta otevírá 3 nové kurzy	22
Oslavme Dobu stvoření	23
Chroboly: 120 let od vysvěcení kaple Panny Marie Lurdské	24
Zástupci Teologické fakulty JU na konferenci v Syrakusách	24

Měsíčník AKTUALITY – SETKÁNÍ

Vydává Biskupství českobudějovické

Kontakt: Biskupská 4, 370 01 České Budějovice,
e-mail: setkani@bcb.cz

Redakční rada: JUDr. Jan Kotous – předseda,
P. Dr. Zdeněk Mareš Th.D., Mgr. Ondřej Doskočil, Th.D.

Šéfredaktor: Ing. Petr Samec, Dr.

Grafika a sazba: Zuzana Prokopová

Tisk: MPRINT s.r.o., České Budějovice

Evidenční číslo MK ČR E 6603

ISSN 1212-8074

**Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů
a nezodpovídá za obsah inzerce.**

Uzávěrka příštího čísla je 11. 9. 2023

Vážení odběratelé, náklady na výrobu jednoho čísla činí 25 Kč. Příspěvek na ně můžete formou daru pro diecézi na účet Biskupství českobudějovického u UniCredit Bank, a.s., č. ú.: 1387924949/2700, variabilní symbol: 11. Účtárna biskupství na vyžádání vystaví doklad o daru pro daňové účely.

Foto na titulní straně: V sobotu 15. července 2023 přijal jáhenské svěcení Vojtěch Razima; více v článku na straně 4.

Foto: Martina Řehořová / Člověk a víra

Na svátek Nanebevzetí Panny Marie (15. srpna) byly slavnostně vysvěceny nově zrekonstruované historické varhany v kostele Ducha Svatého v Římově. O ukončení stavebních prací v římovském poutním areálu si přečtěte na straně 10.

Foto: Stanislava Vitořňová / Člověk a víra

Editorial

Vážení čtenáři diecézního časopisu Setkání,

jsme na začátku nového školního roku, v měsíci září, který se vyznačuje řadou mariánských svátků. Může to být pro nás příležitost uvědomit si, že to, na co se díváme, co slyšíme, co čteme, čeho se dotýkáme, má velký vliv na náš život. Ve všech těchto oblastech jsme povoláni a poslání být ve službách radostné zvěsti o vtělení Božího Slova a díle vykoupení člověka ze hříchu skrze Ježíše Krista.

Boží Slovo je jako dobré semeno, které je zaseto do půdy našeho srdce a přináší svůj užitek. Tak tomu bylo v životě Matky Boží, tak se děje i dnes v našem okolí. Proto se Vám dostává do ruky další číslo *Setkání*, kde můžeme spatřit plody působení Božího Ducha v naší diecézi. Kristus mluvil k lidem v podobenstvích. Mělo to svůj důvod, neboť podobenství je jako parabolické zrcadlo, ve kterém se, při pohledu zpřímá, ocitáme v ohnisku, kterým je Bůh sám, a my přicházíme k Němu. Bude-li se ale dívat pod jiným úhlem, pak střed mineme. Události v naší diecézi mohou být určitou obdobou podobenství. Pozorný a přemýšlivý čtenář v nich může nalézt inspiraci, povzbuzení a snad i kritik si najde příležitost k osobnímu růstu a ochotě přiložit ruku k dílu. V každém případě, tak jako Panna Maria, jsme všichni ve škole Boha, který nás vede, ale nechává nám také prostor pro svobodné rozhodnutí s ním spolupracovat. To je naše poslání, abychom byli viditelným znamením neviditelného Boha, který v nás působí v dnešním světě. Osobně jsem velice rád, že je naše diecéze živá a během dovolenkového a prázdninového času proběhlo mnoho setkání při různých příležitostech. Ať Bůh i nadále žehná.

Mons. ThLic. David Henzl, generální vikář

Napište redakci

Vážení čtenáři, uvítáme vaše názory a reakce na příspěvky v časopisu Setkání. Zapojit se můžete také formou diskusních příspěvků k jednotlivým nabízeným tématům, a to sdělením vlastního názoru či osobní zkušenosti.

Vaše reakce a příspěvky posílejte na e-mailovou adresu: setkani@bcb.cz, nebo na adresu redakce: Redakce časopisu Setkání, Biskupská 4, 370 01 České Budějovice

Jáhenské svěcení Vojtěcha Razimy

V sobotu 15. července v 10 hodin zaplnily českobudějovickou katedrálu sv. Mikuláše stovky věřících. Obřadu jáhenského svěcení Vojtěcha Razimy přihlíželo kromě rodinných příslušníků, přátel a spolužáků mnoho lidí z Pelhřimovska – Vojtěch Razima totiž celé dětství prožil nedaleko poutního kostela na posvátné hoře Křemešník.

Obřadu předsedal Mons. Vlastimil Kročil, sídelní biskup českobudějovický. Ten na začátku své promluvy upozornil, že v letošním roce se v českobudějovické katedrále nekonalo ani jediné kněžské svěcení. Vyzval tedy přítomné, aby nepřestávali prosit a modlit se za povolání k duchovnímu stavu. „*Chci opravdu důrazně apelovat, abychom se nepřestávali modlit, a to zvláště za ty naše mladé, kteří ve svém srdci třeba i slyší Boží hlas, ale mají určité obavy, snad i strach, a chybí jim prostě odvaha k tomu, aby odpověděli Pánu: „Ano, Pane, zde jsem!“*

Vzápětí zdůraznil otec biskup důležitost služby trvalých jáhnů: „*Dnes už si jen těžko můžeme představit pastorači bez pomoci těchto trvalých jáhnů, kteří jsou posilněni a těsněji spojeni s oltářem, aby tak plnili svou pastorační službu účinněji s pomocí svátostné milosti jáhenství. Dnešním dnem bude ke sboru jáhnů, byť je to v perspektivě svátostného svěcení kněžství, přičleněn další náš bratr – Vojtěch – který nám byl před chvílí oficiálně představen.*“

V další části homilie se otec biskup obracel přímo k Vojtěchovi – z jeho myšlenek vybíráme alespoň jednu: „*Staneš se příjemcem velkého daru, a tak měj vždy na paměti svou vlastní křehkost*

a své slabosti. Ne sobectví, ale pokora srdce; ta ať Tě provází při uchovávání přijatého daru. Slyšel jsi, stejně tak jako i my všichni, co říká Pán Ježíš svým nejbližším, k nimž se ode dneška zvláštním způsobem řadíš také i Ty. „Kdo by chtěl být mezi vámi veliký, ať je vaším služebníkem“. Především tedy pokora, pokora a znovu pokora!“

Foto: Martina Rehořová / Clovek a víra

Foto: Martina Rehořová / Clovek a víra

Foto: Martina Rehořová / Clovek a víra

Mons. Kročil zakončil promluvu s odkazem na jednu z Vojtěchových zálib, kterou je běh na dlouhé vzdálenosti: „V 9. kapitole prvního listu Korintánům užil (apoštol Pavel) několika přirovnání ze sportovního prostředí, ale neváhal přirovnat duchovní život křesťana k takovému dlouhému běhu na závodišti. Prostředkem k dosažení cíle je u závodníka i u křesťana zdrženlivost či sebekontrola. Vítězný závodník získá věnec pomíjející, křesťan věnec nepomíjející.“

Přál bych si, milý Vojtěchu, abys zvládl s tím nejlepším výsledkem i tento začínající běh na dlouhou vzdálenost a až ti bude za malou chvíli svěřena kniha evangelia tak ji, prosím, přijmi s otevřeným srdcem a radostným souhlasem jako životní program. **„Přijmi Kristovo evangelium, neboť jsi jeho hlasatelem. Věř evangeliu, uč evangelium, žij evangelium“**, což znamená, že především Ty sám máš s pokorou naslouchat slovu evangelia a nechat se jím vést. To je také předpoklad k tomu, že: **„Bůh pak dovrší dobré dílo, které v Tobě započal“**.

Vojtěch Razima pak přijal vzkládáním rukou Mons. Vlastimila Kročila jáhenské svěcení. Následovala slavnostní bohoslužba a po ní poděkování Vojtěcha Razimy biskupovi, kněžím, učitelům, rodičům i všem ostatním, kteří mu na jeho dosavadní cestě pomáhali.

Foto: Martina Rehorová / Člověk a víra

Na samotný závěr převzal nový jáhen dekret, kterým je ustanoven k jáhenské službě ve farnostech Prachatice, Husinec, Ktiš, Strunkovice nad Blaníci a Vitějovice; všechny farnosti patří do vikariátu Prachatice.

Petr Samec

„Není nad večerních šest kiláčků!“

Rozhovor s Vojtěchem Razimou, který přijal 15. července 2023 jáhenské svěcení.

Pocházíte z křesťanských poměrů? Ministroval jste v kostele?

Ano, doma jsme byli všichni křesťané a s mým otcem a dvěma sourozenci jsme chodili ministrovat do kostela Nejsvětější Trojice na Křemešníku, což je krásné poutní místo nedaleko Pelhřimova. V nedělním chození do kostela jsme tedy byli vyčvičeni, ale nutno dodat, že dál už jsme to s tím křesťanstvím zase moc nepřeháněli. K tomu, abych rostl jako křesťan, musely později přijít spíše jiné impulzy než ty rodinné.

Jaké jste měl dětství?

Na svoje dětství vzpomínám moc rád. S rodinou jsme bydleli na samotě nedaleko Křemešníka, což mělo spoustu výhod. Příroda, ticho, žádný světelný smog rušící noční výhled na hvězdy a téměř nekonečný „výběh“, což je pro dítě opravdová radost. Vlastně jsem vždycky trochu litoval své spolužáky z města, kteří měli kolem domu leda tak asfalt a dlažební kostky. Zároveň šlo o starý statek, a přestože už se na něm nehosподаřilo, práce bylo kolem domu vždycky dostatek. Zpětně si říkám, co víc jsem si mohl přát!

Co vás na základní a střední škole bavilo a co nebavilo?

Nemůžu říci, že bych měl vyloženě oblíbené a neoblíbené předměty. Hodiny ve škole mě bavily nebo nebavily v závis-

Foto: archiv Vojtěcha Razimy

losti na vyučujícím. To je asi jedna z věcí, kterou jsem si ze školy odnesl, že na tom, jakým způsobem se věci vyloží, extrémně záleží. Spíše jsem ale inklinoval k technickým předmětům, a tak jsem si jako střední školu zvolil stavební průmyslovku

v Havlíčkově Brodě. Stavebnictví mě moc bavilo, je to kreativní práce a vidíte za sebou praktický výsledek. A brodská stavebka byla dobrá, moc dobrá škola.

Čím byste asi byl, kdybyste nebyl povolán?

Ta otázka je špatně položená. Kdybych nebyl povolán ke kněžství, byl bych povolán k něčemu jinému. Ale v případě, že bych povolání ke kněžství z nějakého důvodu nepřijal, pokračoval bych dál ve stavebnictví, pravděpodobně na pražském ČVUT.

Co rád jíte a pijete?

Mám rád sladké a piju, co mi dají! Ale jsou i výjimky. Nedávno mi moji přátelé z Jižní Koreje dali okoštovat rýžovou pálenku, a to se fakt nedalo.

Jedním z Vašich koníčků je běh na dlouhých tratích. Co pro Vás znamená „dlouhá vzdálenost“?

Je třeba říct, že nejsem profesionální sportovec. Běhám pro radost, ale zároveň mám rád také jistou náročnost. V poslední době byl asi můj největší úspěch římský maraton za 3:15, což mě stálo čtyři měsíce tréninku pětikrát týdně. Předtím jsem ale běžel i nějaké ultramaratony, ten nejdelší měřil 102 km a běželo se přes celé Beskydy. Tyhle delší běhy mimo město mě asi baví nejvíc, i když to třeba není oficiální závod. Člověk je sám v přírodě, sáhne si na dno, má čas popřemýšlet o všem možném. Ale i přes všechny tyhle frajeřinky není nad večerních šest kiláčků!

Jaké knihy a filmy máte rád?

Seznam mých oblíbených knih a filmů by se na tyto stránky nevešel, ale obecně mám rád, když se můžu dozvědět něco z historie nebo trochu popřemýšlet nad zajímavým tématem. A pak samozřejmě Címrman a Bondovky!

Jak došlo k vašemu povolání? Bylo to najednou, nebo postupným vývojem?

Rozhodně postupným vývojem. Hospodin ví, že věci chápu pomalu, a tak na mě nechválal. Dával mi postupně malá znamení, posílal mi do cesty správné lidi, stavěl mě do určitých situací, které mě nasměrovaly...

Takové rozhodování musí být velmi složité. Pomáhal Vám v té době někdo nebo něco?

Ani si nemyslím, že by rozhodování o vstupu do semináře bylo nějak zvlášť složité. Prostě jsem si řekl, že to zkusím, a uvidíme. Mnohem náročnější bylo rozlišovat během formace, jednak jestli povolání ke kněžství opravdu mám a jednak jestli na to opravdu chci kývnout – až u toho posledního bodu jsem se pořádně zapotil... Naštěstí v tom rozhodování člověk není sám. Měl jsem tou dobou výborného seminárního spirituála a navíc věřím, že Duch svatý také neseseděl se založenýma rukama.

Jak na Vaše rozhodnutí reagovala rodina, přátelé a známí?

Moje okolí reagovalo spíše s překvapením, ale v zásadě pozitivně. Především u svých mimocírkevních kamarádů jsem se setkával s velkými sympatiemi. Co se týče rodičů, ti mi dali na prostou svobodu volby a nakonec myslím, že jsou i rádi.

Vyrůstal jste na samotě, tedy uprostřed přírody. Ale již od střední školy jste přírodu vyměnil za městské prostředí:

Foto: archiv Vojtěcha Razímy

střední školu jste studoval v Havlíčkově Brodě, pak pokračoval na konviku v Olomouci, na semináři v Praze a nakonec v Římě. Jak jste si zvykal na život ve městech, která navíc byla stále větší a větší?

Tu vzestupnou tendenci jsem si nikdy neuvědomil! Ale asi jsem nikdy neměl problém. Řekl bych, že ačkoliv pocházím téměř z lesa, povahou jsem spíš městský člověk – mám kolem sebe rád lidi, i když se s nimi třeba vůbec nemusím znát, a celkově mi vyhovuje ta pestrost možností, kterou velké město nabízí. I přesto však příroda zůstává v mém srdci jako privilegiované místo a když to potřebuji, vím, že mě ráda přivítá ve svém tichu.

Co vám pomáhalo překonávat odloučení od rodiny či přírody během Vašich studií?

Už od malička jsem jezdil na dlouhé tábory a od šestnácti let jsem bydlel na internátě, takže na odloučení od rodiny jsem byl zvyklý. Když už mě ale někdy přepadl smutek po domově, vždycky jsem měl dost přátel, kteří mi pomohli se přes to přenést.

Během studií jste poznal mnoho vynikajících učitelů – který (nebo kteří) Vám toho dali nejvíce?

Asi na každé škole, kde jsem studoval, jsem našel vyučujícího, se kterým jsem si dobře rozuměl a který mě dokázal nadchnout pro určitá témata. Na základní škole to byla učitelka češtiny (ano, i to se může stát!), na střední učitel odborných předmětů. Na pražské teologické fakultě jsem ještě stihl legendárního prof. C. V. Pospíšila, za což jsem moc vděčný, protože u něj jsem měl najednou pocit, že předává teologii, která je živá. V Římě to pak byli určitě profesori Nového zákona a sakramentální teologie, kteří mi toho předali hodně nejen co do encyklopedických znalostí, ale především co do způsobu přemýšlení. Ti chlapi byli opravdoví profici a bavilo je to.

Studoval jste dva roky v Římě a většina lidí si prý již při první návštěvě Věčné město zamiluje. Je to i Váš případ?

Věčné město pro mě bylo krásnou životní etapou. Měl jsem možnost poznat jinou kulturu, naučit se hezký nový jazyk a poznat církev trochu lépe v její obrovské šíři, protože v Římě

se potkávají zástupci místních církví z celého světa. Bydlel jsem v Papežské koleji Nepomucenum, kde probíhá formace českých seminaristů, ale bydlí tam i další kněží studující v Římě. Město jako takové mě napoprvé vůbec nezaujalo – všude je nepořádek, hluk a chaos, ale později si i tahle stránka místní kultury získala moje sympatie. Lidé nesedí zavření doma, žijí více venku, jsou velice přátelští a mají všechno tak trochu „na háku“. Jejich mentalita se pěkně ukazuje na dopravě. Ta působí chaoticky, jízdní pruhy jsou spíše orientační, můžete si dovolit nějaký ten malý přestupek a téměř nenarazíte na neobouchané auto... Zároveň to ale celé funguje, řidiči jsou k sobě ohleduplní a vy se dostanete, kam potřebujete. Já jsem během těch dvou let najezdil po Římě stovky kilometrů na kole a lepší a zábavnější druh městské dopravy si nedovedu představit. Škoda jen, že u nás si člověk nemůže dovolit to, co v Itálii. Tady k sobě nejsme zdaleka tak ohleduplní. Myšlenka odřeného nárazníku, svobody a vzájemného respektu se mi stala bližší, než rigoristické dodržování pravidel.

Čeho si na svém pobytu v Římě také velmi vážím, je zkušenost s římskou místní církví a se Svatým otcem. Nejednou jsme se účastnili bohoslužeb v bazilice sv. Petra, chodili na velké audience s papežem a dvakrát jsme mu i asistovali při liturgii. Třikrát jsem si s ním mohl podat ruku a prohodit dvě tři slova. Moc milý člověk, ten František!

No a pak samozřejmě italská kuchyně, káva, příroda, historie, počasí... Ach!

Co pro Vás znamená jáhenské svěcení a co se teď změní ve vašem životě?

Změní se toho poměrně dost. Začínám pracovat, bydlet sám na faře a obecně žít trochu zodpovědnější život než doposud. Tuto změnu si nejvíce uvědomuji na úplných maličkostech – dneska jsem si třeba vařil oběd a zjistil jsem, že nemám sůl... Vždycky to pro mě byla v domácnosti naprosto samozřejmá surovina a najednou nic! Nikdo ji nekoupil! A co se týče jáhenství, to pro mě znamená hlavně službu lidem. Jakou ale tato služba bude mít příchuť, to ještě nevím.

Co pro vás bude ve službě prioritou – na co byste se chtěl zaměřit a co nového byste se chtěl především naučit?

Mám pocit, že se potřebuji naučit skoro všechno! On ten kněžský seminář je hezká věc a snaží se dobře připravovat budoucí kněze, ale na živo tam nikoho nepokřtíte, neoddáte, nepohřbíte (Bohu díky!), neplánujete akce pro mládež... Čeká mě tedy období, kdy budu do těchto věcí postupně pronikat a mohu říci, že se na to těším. A co je mojí prioritou? Nevím, asi mít otevřené dveře.

Máte nějaký vzor v kněžské službě, koho byste chtěl následovat?

Poznal jsem spoustu dobrých kněží i spoustu špatných a každý mi byl v určitém smyslu příkladem. Naštěstí těch dobrých bylo docela dost, takže nechci jmenovat nikoho konkrétního.

Jak jste spokojen s tím, že budete sloužit na Prachaticku – není to tak trochu návrat do vašeho dětství na Vysočině?

Ty kopce jsou tady mnohem větší! Ale opravdu jsem rád, že jsem byl poslán právě do Prachatic, a to nejen kvůli kopcovité přírodě. Je to nádherné město s dobrými lidmi, které teprve

postupně poznávám. Zároveň odtud pocházel první kněz, kterého jsem znal, náš pelhřimovský vikář P. Josef Hanžl, na kterého mám z dětství moc hezké vzpomínky.

Znal jste otce Petra Plášila před vaším ustanovením?

Ne, pouze od vidění.

Jaký je Vás oblíbený světec a proč? Byl oblíbený odjakživa, nebo jste jej musel objevit?

Většina mých oblíbených světců ještě žije, ale na to se asi neptáte. Co se týče kanonizovaných svatých, až v poslední době jsem se více seznámil s mým patronem sv. Vojtěchem, asi i kvůli římskému Aventinu, kde on část života bydlel a kam jsem se moc rád běhal modlit. On to byl totiž asi trochu svéráz, žil evangelium a jen tak se s něčím nespokojil. S tím, jakou v Čechách udělal zkušenost, se mu vůbec nedivím, že dvakrát prasknul do koní, vykašlal se na pražské biskupství a odjel do Itálie...

Jaký je Váš oblíbený citát/pasáž/kniha z Písma?

„Polož si mě na srdce jako pečeť,
jako pečeť na své rámě.
Vždyť silná jako smrt je láska,
neúprosná jako hrob žárlivost lásky.
Plamen její je jako oheň,
plamen Hospodinův.
Lásku neuhasí ani velké vody
a řeky ji nezaplaví.
Kdyby za lásku chtěl někdo dávat
všechno jmění svého domu,
sklidil by jen pohrdání. (Pís 8,6-7)

Co chcete vzkázat čtenářům Setkání?

Že Bůh je láska.

Ptal se Petr Samec

Vojtěch RAZIMA

Narodil v roce 1998 Pelhřimově. Vyrostl ve společnosti dvou milujících rodičů a dvou starších sourozenců na samotě nedaleko poutního místa Křemešník, kam po celé dětství chodil do kostela. Základní školu absolvoval v Pelhřimově a poté se vydal na Střední průmyslovou školu stavební v Havlíčkově Brodě, kde v roce 2017 odmaturoval v oboru Technické lyceum. Během střední školy si začal uvědomovat povolání ke kněžství, a tak jeho další kroky vedly do Teologického konviktu v Olomouci. Odkud po roce odešel do Arcibiskupského kněžského semináře v Praze, kde strávil tři roky. Teologické studium, které začal na Teologické fakultě UK v Praze, dokončil na Papežské Lateránské univerzitě v Římě. V červnu také završil dvouletou formaci v Papežské koleji Nepomucenum v Římě. Mezi jeho nejoblíbenější aktivity patří běhání na dlouhé vzdálenosti, čtení všech dobrých knížek, polehávání u zajímavých filmů a posedávání s přáteli po kavárnách, ale i kdekoli jinde.

Českobudějovický biskup udělil diecézní ocenění

Každoročně se 3. srpna slaví v českobudějovické katedrále svátek sv. Auraciána, mučedníka a ochránce města, jehož ostatky se od roku 1670 uchovávají ve vzácném relikviáři v katedrále. Právě v tento slavnostní den českobudějovický biskup také uděluje zasloužilým osobnostem diecézní ocenění – medaile sv. Auraciána – za zásluhy při šíření křesťanských hodnot a mimořádné přispění k rozvoji života diecéze.

PhDr. Jan Bartuška; Foto: Petr Samec

Jaroslav a Anežka Jizbovi; Foto: Petr Samec

Bc. Lukáš Milota; Foto: Petr Samec

Vzhledem k účasti biskupa Vlastimila na Světových dnech mládeže v Lisabonu letos slavnostní liturgii předsedal generální vikář Mons. David Henzl, který také v závěru mše svaté předal jménem biskupa jednu zlatou a dvě stříbrné medaile sv. Auraciána.

OCENĚNÝMI V TOMTO ROCE JSOU:

PhDr. Jan Bartuška (* 1948)

Vystudoval Pedagogickou fakultu v Českých Budějovicích a působil na školách v Horní Plané a Hořicích. Velkou oporou v životě je mu manželka Hana, s níž vychoval jednoho syna. Ihned po sametové revoluci se aktivně zapojil do politického života a byl zvolen místostarostou v Českém Krumlově. V prvních letech činnosti Biskupského gymnázia pomáhal vybudovat síť partnerských katolických škol a v letech 2002 až 2010 byl pověřen řízením Církevní základní školy na Rudolfové třídě. Následně až do roku 2022 vypomáhal na tamní škole při výuce českého jazyka, náboženství a etiky. Teologickou fakultu Jihočeské univerzity vystudoval v devadesátých letech, stal se akolytou a od té doby aktivně působí ve vltavotýnské farnosti. V souvislosti s doktorandským studiem se intenzivně věnoval i publikační činnosti a je autorem několika publikací se zaměřením na dějiny Vltavotýnska, se zvláštním zřetelem na období totality. Dodnes se snaží předávat křesťanskou víru formou výuky náboženství, pořádá přednášky o dějinách regionu, vyučuje zahraniční seminaristy českému jazyku a v posledním období se věnuje i vyučování češtiny ukrajinských dětí.

Jaroslav (* 1944) a Anežka (* 1946) Jizbovi

Pan Jaroslav pochází z Mělníku. Vyučil se ve Spolaně Neratovice opravářem elektrických zařízení. Paní Anežka pochází z Poděbrad, kde vystudovala Střední zdravotnickou školu. Když spolu v roce 1968 uzavřeli manželství, přestěhovali se do Jindřichova Hradce, kde našli zaměstnání i ubytování, svůj nový domov. Pan Jaroslav pracoval jako elektrikář v tamní nemocnici, brzy poté jako firemní technik Chirany, specialista na servis lékařských přístrojů. Po sametové revoluci se osamostatnil a zaměřil se na servisní práci a prodej přístrojů pro stomatologii. Paní Anežka pracovala jako zdravotní sestra a později jako záchranářka u Zdravotnické záchranné služby

Jihočeského kraje. Vychovali spolu dvě dcery a svojí vírou se nikdy netajili, i když jim to přinášelo za minulého režimu nemalé obtíže. Manželé Jizbovi po celá devadesátá léta pečovali o jindřichohradecký klášterní kostel sv. Kateřiny a od roku 2016 se s mimořádnou pečlivostí starají o kostel proboštský. Pan Jaroslav je od roku 1991 akolytou a vypomáhá nejen při liturgii, ale spolehlivě organizuje a zabezpečuje i po technické stránce veškeré církevní události v celém širokém okolí. Paní Anežka již dlouhá léta rovněž zajišťuje úklid na proboštství a snaží se vytvářet dobré, takřka rodinné zázemí všem jindřichohradeckým duchovním, ale stará se i o veškerý servis při vikariátních konferencích či podobných událostech. Letos slaví manželé Jizbovi 55 let společného života a jejich příkladná obětavost a zároveň i skromnost je zářným svědectvím pro všechny, kdo se s nimi setkávají.

Bc. Lukáš Milota (* 1981)

Vyrůstal v Anníně (farnost Mouřenec u Sušice). Po ukončení základní školy navštěvoval obchodní akademii, poté Pedagogickou fakultu v Plzni a nakonec studoval žurnalistiku na Fakultě sociálních věd Univerzity Karlovy v Praze. Od roku 2011 pracuje v plzeňském Českém rozhlasu jako redaktor zpravodajství. Již v mládí si zamiloval mouřenecký kostel, o který se svého času staral jeho dědeček. Tato láska přerostla do konkrétní podoby a od úklidu kostela, zvonění, šlapání měchu u varhan, opravy křížků či sekání trávy kolem kostela, zrodilo se velké dílo kulturně-duchovní, které má svůj počátek v roce 2011. Tehdy byl poprvé uspořádán adventní koncert, po němž následovala akce Sametový Mouřenec, ale také Mouřenecké léto, které spočívalo v sérii duchovních setkání, vědeckých přednášek, koncertů a komentovaných prohlídek. To vše nakonec vedlo k založení Spolku přátel Mouřence, jehož je předsedou. I díky jemu, stále probíhá vynikající přeshraniční spolupráce mezi českým a německým obyvatelstvem, ale také i jeden ze zapomenutých pohraničních kostelů, kdysi málem určený k demolici, dnes žije a slouží jako účinné místo pre-evangelizace mnoha návštěvníků z širokého okolí.

*P. Dr. Zdeněk Mareš Th.D.,
děkan Katedrální kapituly u sv. Mikuláše*

Personalia

A. Ustanovení:

P. Mgr. Petr Maxmilián KOUTSKÝ, CFSsS je od **10. 7. 2023** jmenován do funkce administrátora excurrento farnosti **Heřmaň u Písku**, vikariát Písek, ostatní ustanovení zůstávají v platnosti (č. j.: 1539/2023).

R. D. Ing. Jan MIČÁNEK je k **9. 7. 2023** odvolán z úřadu administrátora farnosti **Protivín** a administrátora excurrento farnosti **Heřmaň u Písku**, vše vikariát Písek (č. j. 1540/2023) a od **10. 7. 2023** jmenován do funkce výpomocného duchovního farností **Bílá Hůrka, Nákří, Zahájí, Protivín a Heřmaň u Písku**, vikariát České Budějovice – venkov a vikariát Písek, a udělena zpovědní fakulta (č. j.: 1541/2023).

ThLic. Jarosław Józef ŚCIERASZEWSKI je k **10. 7. 2023** jmenován do úřadu administrátora farnosti **Bílá Hůrka** (č. j. 1542/2023), administrátora excurrento farností **Nákří** (č. j. 1543/2023), **Zahájí** (č. j. 1544/2023) a **Protivín** (č. j. 1545/2023), vikariát České Budějovice – venkov a vikariát Písek.

P. Ján Štefan NEMEC, CFSsS je k **9. 7. 2023** odvolán z úřadu administrátora farnosti **Bílá Hůrka** a administrátora excurrento farností **Nákří a Zahájí**, vše vikariát České Budějovice – venkov (č. j. 1546/2023) a od **10. 7. 2023** udělena zpovědní fakulta (č. j. 1547/2023).

R. D. Mgr. Tomáš HAJDA je od **10. 7. 2023** jmenován do funkce administrátora excurrento farnosti **Rataje u Bechyně**, vikariát Tábor, ostatní ustanovení zůstávají v platnosti (č. j.: 1548/2023).

R. D. Josef CHARYPAR je k **9. 7. 2023** odvolán z úřadu administrátora farnosti **Opařany** a administrátora excurrento farnosti **Rataje u Bechyně**, vše vikariát Tábor (č. j. 1549/2023) a od **10. 7. 2023** jmenován do funkce výpomocného duchovního farnosti **Kostelec**, vikariát České Budějovice – venkov, a udělena zpovědní fakulta (č. j. 1550/2023).

R. D. Ing. Mgr. Pavel NĚMEC, DiS. je od **10. 7. 2023** jmenován do funkce administrátora excurrento farnosti **Opařany**, vikariát Tábor, ostatní ustanovení zůstávají v platnosti (č. j.: 1551/2023).

P. Jozef FEKETE, SJ je k **9. 7. 2023** odvolán z funkce farního vikáře farností **Husinec, Ktiš, Prachatice, Strunkovice nad Blanicí a Vitějovice**, vše vikariát Prachatice (č. j. 1553/2023) a od **10. 7. 2023** jmenován do úřadu administrátora farnosti **Chvojnov**, vikariát Pelhřimov (č. j. 1554/2023), a administrátora excurrento farností **Vyskytná** (č. j. 1555/2023) a **Zachotín** (1556/2023), vše vikariát Pelhřimov.

R. D. Mgr. Jan DOLEŽAL je k **9. 7. 2023** odvolán z úřadu administrátora farnosti **Chvojnov** a administrátora excurrento farností **Vyskytná a Zachotín**, vše vikariát Pelhřimov (č. j. 1557/2023) a od **10. 7. 2023** jmenován do funkce faráře farností **Strakonice** (č. j. 1558/2023) a administrátora excurrento farností **Jinín** (č. j. 1559/2023), **Katovice** (č. j. 1560/2023), **Radomyšl** (č. j. 1561/2023), **Strakonice – Podsrp** (č. j. 1562/2023), **Střelské Hoštice** (č. j. 1563/2023), **Štěkeň** (č. j. 1564/2023), **Volenice** (č. j. 1565/2023), a jmenován do funkce okrskového vikáře vikariátu **Strakonice** (č. j. 1566/2023), vše vikariát Strakonice.

R. D. Bc. Roman DVOŘÁK je k **9. 7. 2023** odvolán z funkce faráře farnosti **Strakonice** a z funkce administrátora excurrento farností **Jinín, Katovice, Radomyšl, Strakonice – Podsrp, Střelské Hoštice, Štěkeň, Volenice**, a odvolán z funkce okrskového vikáře vikariátu **Strakonice**, vše vikariát Strakonice (č. j. 1567/2023), a od **10. 7. 2023** jmenován do funkce výpomocného duchovního farností **Velešín, Besednice, Soběnov, Svatý Jan nad Malší**, vše vikariát České Budějovice – venkov a Český Krumlov (č. j. 1568/2023), a udělena zpovědní fakulta (č. j. 1569/2023).

R. D. Mgr. David MIKLUŠ je k **30. 6. 2023** odvolán z funkce výpomocného duchovního ve farnostech **Tábor, Malšice, Planá nad Lužnicí, Sezimovo Ústí a Chýnov**, vše vikariát Tábor (č. j.: 1732/2023). Od **1. 7. 2023** bude působit v litoměřické diecézi.

Vojtěch RAZIMA je od **15. 7. 2023** ustanoven k jáhenské službě ve farnostech **Prachatice, Husinec, Ktiš, Strunkovice nad Blanicí, Vitějovice**, vše vikariát Prachatice (č. j.: 1552/2023).

B. Životní jubilea:

R. D. Karel VRBA,
oslavil **22. 7. 2023** své osmdesáté deváté narozeniny.

R. D. Mgr. Jan TUREK,
oslavil **26. 7. 2023** své čtyřicáté páté narozeniny.

P. Mgr. Pavel KUCHAR, SDB, Ph.D.,
oslavil **10. 8. 2023** své sedmdesáté narozeniny.

R. D. Mgr. Vasyl HORBLJANSKYJ,
oslavil **22. 8. 2023** své čtyřicáté páté narozeniny.

R. D. ThLic. Ing. Zdeněk GIBIEC,
oslavil **24. 8. 2023** své padesáté narozeniny.

Augustin JAROLÍMEK, trvalý jáhen,
oslavil **25. 8. 2023** své devadesáté narozeniny.

Mgr. Josef HEJDA, trvalý jáhen,
oslavil **28. 8. 2023** své padesáté páté narozeniny.

R. D. Mgr. Ruslan ZASSIEDKO,
oslaví **14. 9. 2023** své padesáté narozeniny.

K životnímu jubileu upřímně blahopřejeme.

Z diáře otce biskupa VLASTIMILA KROČILA

2. 9.	10:00	Koclířov: posvěcení a inaugurace Capelinyh
3. 9.	11:00	Sušice, kaple Anděla Strážce:
poutní mše svatá
9. 9.	14:00	Borovany: biřmování
10. 9.	10:30	Sepekov: poutní mše svatá
13. 9.	17:00	Milevsko: nešpory
1. 10.	10:00	Velešín: biřmování
8. 10.	9:30	Prachatice: biřmování

Změna vyhrazena

V Římově byly ukončeny stavební práce

V pátek 30. června 2023 byly dokončeny všechny stavební práce v římovském poutním areálu. Areál se tak může postupně otevírat nejen věřícím, ale i široké veřejnosti.

Generální oprava římovského poutního areálu byla zahájena koncem února 2021. Přestože nejsou zatím hotové všechny, především restaurátorské práce, lidé mohli poutní místo navštěvovat již během července a srpna. V čase hlavní poutní sezóny (3. 5.–14. 9.) je otevřeno od 7:00 do 21:00 tak, aby mohl každý bez omezení vstoupit do vyhrazené části ambitů, kostela Svatého Ducha a Lorety. Každý den se konají bohoslužby. Pro skupiny je možno s duchovní správou dojednat prohlídku areálu.

Během komplexní obnovy poutního areálu v Římově byla vyměněna střešní krytina a provedeny opravy krovů kostela, kaple Loreta a ambitů. Dále byly opraveny veškeré fasády a restaurovány nástěnné malby. V areálu kolem kostela byla vybudována drenáž a odvodnění a byly provedeny terénní úpravy. Na Pašijové cestě byly opraveny všechny kaple (střechy, fasády, zajištění proti vlhkosti). Na svátek Nanebevzetí Panny Marie (15. srpna) byly slavnostně vysvěceny nově zrekonstruované historické varhany v kostele Ducha Svatého.

V Římově v této době stále pokračují restaurátorské práce, vyrábějí se nové kostelní lavice, probíhá vytváření kopií soch z kaplí pašijové cesty aj. V zadní části poutního areálu bude v nejbližší době dokončena příjemná a volně přístupná klidová zóna – meditační zahrada. Vzhledem k tomu, že v minulosti nebyl areál dostatečně chráněn, doplatily na to především kaple Pašijové cesty. V rámci oprav došlo tedy i na nový způsob ochrany proti vandalismu a krádežím instalací moderního, technologicky nejvyspělejšího a nej kvalitnějšího ochranného systému bezpečnostních kamer. Veškeré práce budou ukončené nejpozději v listopadu 2023. Celkové náklady dosáhnou asi 100 mil. Kč. Z toho 95 % pokryje dotace Evropské unie z programu IROP.

Foto: archiv farnosti Římov

O Římově

Poutní areál v Římově byl založen v roce 1648 a do dnešní podoby byl dostavěn v roce 1697. Již v době svého vzniku získal velkou popularitu a každoročně jej navštěvovalo 40–80 tisíc poutníků. Římov dodnes patří mezi nejvýznamnější poutní místa v jižních Čechách. Areál je památkově chráněn od roku 1958 a v roce 2018 se stal národní kulturní památkou.

Poutní místo Římov je naprosto specifickou památkou svého druhu v naší zemi. Není zasvěceno jen jednomu světcovi nebo jedinému tajemství, ale jeho obsah je trojitý. Zahrnuje období přípravy na příchod Mesiáše, vyjádření osobou Panny Marie, dále pak vlastní obětí Ježíše Krista, a nakonec zrození církve symbolizované kostelem Seslání Ducha Svatého.

Petr Samec

Foto: archiv farnosti Římov

Foto: archiv farnosti Římov

Foto: archiv farnosti Římov

Pozvání na Kájovskou pouť

Milí čtenáři časopisu Setkání!

Jako každý rok i letos začne v Kájově, v kostele Nanebevzetí Panny Marie, v podvečer 2. soboty v říjnu (14. 10. 2023) hlavní pouť. Těšíme se na společnou modlitbu, večerní světelný průvod, celonoční adoraci i slavnostní promluvy celebrantů. Kájov je sice velmi známý, ale i ti, kteří ho navštěvují pravidelně, objeví vždy něco nového. Například v kapli svatého Jana Nepomuckého je nyní na zdech vystaven soubor čtrnácti obrazů z první třetiny 18. století představující jednotlivé události ze života tohoto světce, od jeho narození, až po jeho oslavu v nebi. Tato kaple byla postavena jako zpovědní kaple, zůstala tu jako vzkaz a zve nás k zamyšlení. Život světce Jana nás vybízí ke statečnosti, věrnosti v těžkostech a k častému a dobrému přijímání svátosti smíření.

Dalším milým překvapením pro poutníky může být letos také prohlídka malého muzea, které bylo loni na podzim otevřeno a stále se doplňuje. Vystavené exponáty představují zbožnost našich předků. Jsou svědectvím toho, že lidé putovali do Kájova k Panně Marii, aby jí svěřili své starosti, bolesti, nemoci, ale i radosti a touhy. Přicházeli sem s prosbami i s díky, jak dokazuje celá řada votivních obrázků. V muzeu uvidíte staré růžence, modlitební knihy a obrázky, které si lidé odnášeli na památku, ale také obrazy s mnoha vyobrazeními kájovské Madony, sochy světců, liturgické předměty a roucha a mnoho dalších zajímavých exponátů. Velkým překvapením pro návštěvníky by mohla být kopie sochy Panny Marie zahalená do starodáv-

ného roucha, kterým bývala zahalována od středověku až do devadesátých let minulého století.

Kájovská pouť je příležitostí spojit se v modlitbě za potřeby světa i církve. Srdečně vás tedy všechny zveme na hlavní Kájovskou pouť a těšíme se na setkání ve společenství víry a modlitby.

P. Václav Pícha, českokrumlovský prelát a duchovní správce farnosti Kájov a Milosrdné sestry svatého Kříže, které pečují o toto mariánské poutní místo.

Zajímavé video: Krajem pod Kletí

Začátkem měsíce června probíhalo natáčení pořadu „Krajem pod Kletí“ v českokrumlovské vikariátu. Jedná se o ojedinělý pořad mapující religiozitu mikroregionu pod Kletí, která doposud nebyla v žádném jiném dokumentu takto konkrétně zachycena. Tým autorů tvoří studenti Teologické fakulty Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích, a to konkrétně Josef Fošum z oboru teologie a Mgr. Jakub Luksch, doktorand filosofie. V prvním díle se autoři projektu pokoušejí v obcích Krasetín a Třísov představit sakrální stavby, z nichž největší dominantou je obecní kaple sv. Anežky České v Krasetíně. Její stavbu inicioval tehdejší starosta Jaroslav Franěk s občany. Druhou významnou stavbou je výklenková kaple Panny Marie Bolestné v Třísově.

Video „Krajem pod Kletí“ je ke zhlédnutí na YouTube kanálu TF JU díky laskavému svolení doc. Michala Opatrného, Dr. theol., proděkana pro vědu a rozvoj a vedoucího katedry sociální a charitativní práce.

Pokud bude mít video divácký ohlas, uvažují autoři o vytvoření druhého dílu (Chvalšiny a Červený Dvůr), případně také o třetím a čtvrtém pokračování (Křemže a okolí; Zlatá Koruna).

Josef Vilém Fošum

Josef Fošum u výklenkové kaple Panny Marie Bolestné v Třísově.

8

SLOVO ŽIVOTA

«Ženo, jak veliká je tvá víra! Ať se ti stane, jak si přeješ.»

(Mt 15,28)

Když si přečteš příběh, ze kterého vychází toto slovo života, uvidíš, jak neuvěřitelnou víru má tato žena!

Všiml sis, jaká slovesa se používají v úryvku, který jsme četli?

Je to žena, která:

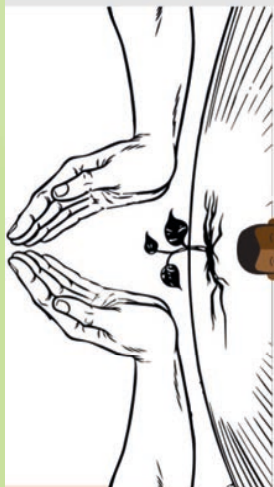
- **JDE VSTRČIT K JEŽÍŠI;**
- **KŘÍČÍ A PLÁČE;**
- **PROSÍ O SLITOVÁNÍ;**
- **UZNÁVÁ HO PÁNEM;**
- **JE SI JISTÁ, ŽE PRO NĚJ JE VŠECHNO MOŽNÉ.**

Zdá se, že toto slovo života dobře popisuje **ŽIVOU VÍRU**, kterou působí v člověku:

**JÍT VSTRČIT K JEŽÍŠI,
NĚKDY V SLZÁCH,
ALE S VÍROU,
ŽE PRO NĚJ
JE VŠECHNO MOŽNÉ!**

«Bylo by pěkné mít takovou víru, ale ta moje se často potácí v krizi. Přicházejí těžkosti nebo nečekané události, které narušují moje plány.

Jako tenkrát, když byla těžce nemocná moje babička nebo při té dlouho trvající bolestné situaci, která se stala ve škole.»

K těmto situacím, které zpochybňují naši víru, můžeme přidat také nepokoje ve světě, vážně ohroženou zemi, mnoho rodinných a sociálních konfliktů...

Máte pravdu, někdy jsme to zažili i my.

Potom jsme pochopili, že naše pochybnosti vycházejí z nedostatku naprosté důvěry v Boha, kterého jsme poznali jako lásku.

«Bůh nás nesmírně miluje. On ví, že když se mu opravdu dokážeme odevzdat a uvěřit, že jeho láska je mnohem větší než naše plány, touhy nebo očekávání, **pak zakusíme velkou radost.**»

«Tento měsíc se máme snažit svědčit o naší víře. To znamená **JÍT VSTRČIT K JEŽÍŠI V KAŽDÉM BLIŽNÍM,** k těm kteří to nejvíce potřebují.

Tak jako to udělala Panna Maria, jež se vydala na cestu a spěchala k sestřenci Alžbětě, která potřebovala pomoc.

Od 1. do 6. srpna 2023 se v Lisabonu konají **XXXVII. Světové dny mládeže.** Na tyto dny je vybrané téma z evangelia: «Maria se vydala na cestu a spěchala.» (Lk 1,39). Papež František ve svém poselství, v němž zval mladé lidi, vysvětluje:

«Matka Páně je vzorem putujících mladých lidí, nikoli nehybných před zrcadlem, aby kontemplovali svůj vlastní obraz, nebo „polapených“ v sítích. Je zcela otevřená pro vnější svět!».

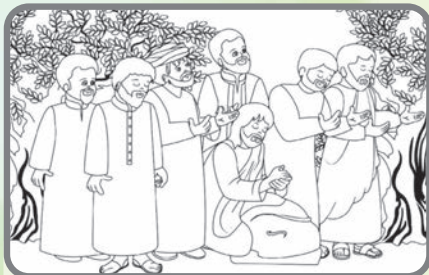
centrogen3.rpu@focolare.org

Upraveno ze slova života od Patrizie Mazzolaové a týmu

Děkujeme každý den Bohu, že nám pomáhá mít všechny rádi.

„Každý den tě budu velebit a chválit tvé jméno po všechny věky.“ (Žalm 145,2)

Obrázky si vybarvi a přemýšlej, jak bys podle toho mohl/a žít i ty?

V Bibli je mnoho modliteb chval: Izraelský lid měl spoustu důvodů, aby děkoval Bohu, který mu pomáhal v těžkostech. Když pak Ježíš přišel na zem, dal nám ještě více poznat, jak veliká je Boží láska.

Jednou vyprávěl o člověku, který měl vinici a celý den sbíral dělníky na práci: první pracovali od rána, jiní od odpoledne a ti poslední jen nějakou tu hodinku. Ten člověk ale slíbil všem stejný plat.

A tak večer všichni dostali zaplacenou. Ti, kteří pracovali nejdéle si stěžovali tomu člověku, ale on jim odpověděl: proč závidíte? Zaplatil jsem vám domluvené peníze a mohu dát to samé i těm posledním! Bůh tak miluje své děti!

**Maurice z Madagaskaru nám vypráví:
rád se ve škole dělím se svými spolužáky
o to, co mám. Zato Filip je velký egoista
a nikdy nikomu nic nedá. Jednou jsem psal
na svou tabulku a všiml jsem si,
že mi dochází křída.**

Poprosil jsem o jednu Filipa, který jich měl hodně, ale nedal mi ji. Moc jsem se na něj zlobil. Druhý den jsem si o přestávce koupil dobrou svačinu za peníze, které mi dala maminka. Filip přišel a požádal mě o kousek.

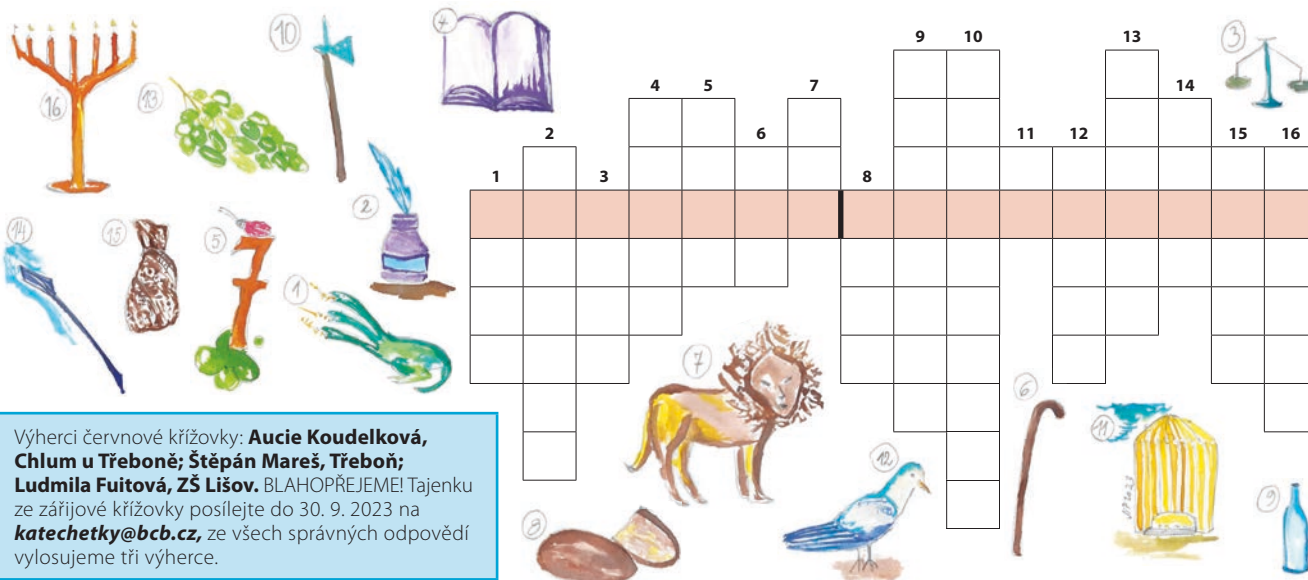

Hned jsem si v srdci řekl: "ne!" a pokračoval jsem v jídle. Ale on čekal. Vzpoměl jsem si, že jsem chtěl žít jako Ježíš, který miloval všechny, i ty, kteří ještě neumějí milovat a daroval jsem mu velký kus!

© PAFOM. Obrázky a text připravilo Centrum aen 4. Gen 4 jsou malé děti z Hnutí fokoláre založeného Chiarou Lubichovou.

„Každý den tě budu velebit a chválit tvé jméno po všechny věky.“ (Ž 145, 2)

Dnešní verš je z knihy Žalmů. Židé se rádi a často modlili k Bohu, právě pomocí žalmů, kdy vyjadřovali svou radost, vděčnost, touhu po Bohu, ale i bolest, strach nebo hněv. Obraceli se k Bohu v každé situaci. Poznáš, kdo napsal a zpíval Bohu dnešní žalm? Je to (viz tajenka)

Výherci červnové křížovky: **Aucie Koudelková, Chlum u Třeboně; Štěpán Mareš, Třeboň; Ludmila Fuitová, ZŠ Lišov.** BLAHOPŘEJEME! Tajenku ze zářijové křížovky poslejte do 30. 9. 2023 na **katechtky@bcb.cz**, ze všech správných odpovědí vylosujeme tři výherce.

Msgr. Jan Pavel Hille: 80 let od úmrtí kněze, historika, fotografa, kulturně-osvětového a spolkového pracovníka

Msgr. Jan Pavel Hille patří nejen k významným a zasloužilým duchovním českobudějovické diecéze, ale též k důležitým kulturním osobnostem regionu Blatensko, v němž prožil celý svůj kněžský život. Připomeňme si tedy jeho osobnost, činnost a odkaz.

Jan Pavel Hille jako farář v Kadově;
Foto: fotoarchiv autora

Jan Pavel Hille jako děkan v Blatné;
Foto: fotoarchiv autora

Blatná, děkanský kostel Nanebevzetí Panny Marie.; Foto: Jan Pavel Hille, cca 1900;
Městské muzeum Blatná, Sbirka skleněných negativů, N 017

Původ, mládí a studia

Syn Jan Pavel se narodil 4. 4. 1861 v Písku jako druhý potomek cukrářského mistra Jana Pavla Hille a jeho manželky Josefy Kalinové. Měl ještě sestry Josefu (1859–?) a Hermínu (1864–1943), které zůstaly svobodné a staraly se mu o farní domácnost, a bratra Františka (1871–1938), jenž se stal poštovním úředníkem. K volbě duchovní služby jej zřejmě přivedl jeho strýc, P. František Kalina (1829–1907), farář v Onšově a pak v Novém Rychnově. Vystudoval gymnázium v rodném Písku a poté nastoupil do semináře v Českých Budějovicích. Kněžské svěcení přijal tamtéž dne 20. 7. 1884 z rukou tehdejšího sídelního biskupa, hraběte Františka de Paula ze Schönbornu.

Kněžské působení

V církevní správě diecéze vykonával Jan Pavel Hille funkci kaplana a pak faráře v Kadově (1884–1910), následně děkana v Kasejovicích (1910–1924) a nakonec děkana v Blatné (1924–1943). Současně byl v letech 1912–1938 vikářem blatenského vikariátu.

V Kasejovicích zažil nejobtížnější období své profesní dráhy. On i jeho farníci byli konfrontováni s realitou světové války, po níž přišel rozpad monarchie a vznik samostatné republiky, budované na zcela jiných principech. Reformní hnutí v římskokatolické církvi, která hledala své místo v nových poměrech, vyústilo ve vznik národně orientované Církve československé, jejíž obec se v Kasejovicích ustavila hned roku 1920 a přešlo k ní značné množství lidí z města, ale i z dalších obcí farní osady. Vzájemné soupeření obou církví způsobilo děkanovi Hillemu nejednu nepříjemnost. Novou situaci nesl těžce, ale snažil se jí čelit, a to mimo jiné organizováním svých farníků, zvláště mládeže a střední generace, do zájmových a politických

spolků, jež vbrzku získaly pozice i v městském zastupitelstvu a mohly tak ovlivňovat veřejné dění v obci. Za své zásluhy v církevní správě byl roku 1921 jmenován čestným konzistorním radou a v téže době i tajným papežským komořím s titulem monsignora.

Historik

Již od studentských let inklinoval Hille k badatelské činnosti v oblasti historie. Zvolené povolání mu pro další rozvoj této záliby nabízelo dostatek prostoru a dobré podmínky. Kněžské povinnosti však přitom nikterak nezanedbával.

Ve svém historickém a místopisném bádání se přirozeně soustředil především na území tehdejšího politického okresu Blatná, a to s tematicky velmi různorodým záběrem. Historické údaje sbíral v archivech, knihovnách a dalších institucích, kam měl již ze své pozice bezproblémový přístup. Bylo-li to potřeba a účelné, pustil se i do archivářské práce (uspořádal například městský archiv v Kasejovicích). Pracoval samozřejmě také v terénu.

Výsledkem jeho badatelských aktivit byla řada pojednání rozličného obsahu a rozsahu, zveřejněných ponejvíce formou článků v nejrůznějších periodikách, a pak několik spíše drobných tištěných publikací. Vedle toho se autorsky a redakčně podílel na významných regionálně-historicko-místopisných kolektivních dílech jako *Blatensko a Březnicko* (1915), *Město Blatná* (1926) či *Obecní a okresní samospráva Blatenska a Březnicka* (1932). Většina jeho prací ovšem zůstala pohřbená v rukopisech či strojopisech, například *Vikariát Blatenský* (několikadílná historie a popis církevních památek daného správního obvodu) či *Velkostatek Lnářský – podrobný obraz*

historicko-místopisný. Dochovalo se rovněž značné množství přípravného materiálu. Rozsáhlá a cenná písemná pozůstatost Jana Pavla Hille je uložena ve Státním okresním archivu Strakonice.

Spolupracoval a dopisoval si s dalšími historiky, kupříkladu s Augustem Sedláčkem (1843–1926), Antonínem Podlahou (1865–1932), v rámci Blatenska pak s P. Aloisem Majerem (1856–1932), převorem konventu řádu bosých augustiniánů ve Lnářích a svým spolusvětcem, či Josefem Siblíkem (1863–1931), ředitelem blatenských měšťanských škol a objevitelem pravěké minulosti Blatenska. Poskytoval odborná vyjádření a konzultace.

O historii nejen bádá, ale též ji aktivně uchovával zaznamenáváním soudobých dějů. Vzorně a příkladně vedl kroniky všech svěřených farností a později se stal i členem okresní letopisecké komise – dozorčího a metodického orgánu pro obecní pamětní knihy, které mnohde pomáhal i zakládat (Buzice, Hradiště, Lnářský Málkov, Polánka, Pole, Záboří, Zámlyní).

Fotograf

Asi nejvíce však proslul jako fotograf, přičemž v daném oboru byl v našem regionu průkopníkem. Svůj první fotoaparát si opatřil roku 1889. Od té doby až zhruba do první světové války pořídil několik stovek dokumentačních snímků historických, uměleckých a přírodních památek, osob, událostí a dalších námětů, ale i momentek, převážně z Blatenska. Fotil na skleněné desky s želatinovou vrstvou, z nichž většinu (587 kusů) uchovává ve svých sbírkách Městské muzeum Blatná, které je v roce 2014 po předchozím konzervátorském a restaurátorském zásahu nechalo zdigitalizovat a následně jejich část i zveřejnit na webu <http://hille.zemezamyslana.cz/>.

Kulturně-osvětový a spolkový pracovník

Podílel se na činnosti okresního muzea v Blatné (dnes Městské muzeum Blatná), založeného roku 1922 muzejním spolkem v čele s již zmíněným Josefem Siblíkem a po Siblíkově smrti převzal jeho řízení. Později mu byl svěřen i dohled nad památkovou péčí v okrese Blatná.

Jako veřejný činovník dal rovněž podnět ke vzniku několika spolků v místech, kde působil – sboru dobrovolných hasičů, spořitelního a záložního spolku a sdružení venkovské katolické mládeže v Kadově, Družstva pro zvelebení průmyslu výživkářského v Kasejovicích a Spořitelního a záložního spolku pro Kasejovice a okolí. Organizoval kulturní a vzdělávací akce pro veřejnost. Za dlouholetý všeobecný přínos získal čestné občanství Kadova a Kasejovic.

Závěr života

V roce 1934 oslavil Msgre. Jan Pavel Hille 50 let kněžství a roku 1941 osmdesáté narozeniny. Zemřel 27. 9. 1943 na děkanství v Blatné. Pohřben je na „starém“ blatenském hřbitově, kde se také druhotně nachází jeho pomník, vytvořený roku 2011 akademickým sochařem Karlem Kryškou z Blatanky ke 150. výročí Hillova narození.

Vladimír Červenka

CHLUM U TŘEBONĚ: Do kostela s baterkami

V úterý 4. července 2023 večer se v kostele Nanebevzetí Panny Marie v Chlumu u Třeboně shromáždil dav lidí s baterkami. Farnost totiž připravila netradiční večerní prohlídku kostela, určenou především pro rodiče s dětmi. Akce se letos konala již třetím rokem. Organizátory příjemně překvapuje velký zájem: letos, stejně jako vloni, přišlo kolem 200 lidí.

Děti nejsou ozařované světlem mobilů, ale naopak, mohou proudy světla nasměrovat na věci kolem nich – na kříž s Kristem, fresky, obrazy, sochy, řemen od zvonu apod. – a vyslechnout si příběhy, které se k nim vážou. Právě příběhy a reálná blízkost věcí, umocněná kontrastem tmy a světla baterek a svící, stejně jako krásné prostředí kostela, je to, co je dokáže ztišit a přiměje naslouchat. S výkladem pomohly i dvě žákyně zdejší základní školy, a i to je dětem bližší, než když je výklad veden jenom dospělými. Pro děti připravily též zajímavé otázky a za správné odpovědi bonbony jako odměnu.

Večerní program v Chlumu u Třeboně získává postupně své příznivce, a tak si jej individuálně domlouvají i školy v přírodě nebo dětské tábory jako výrazné zpestření pobytu. V případně zájmu se každý může obrátit na farnost a domluvit si individuální večerní prohlídku. Dospělí platí 50,- Kč a děti 30,- Kč. Kontakty najdete na webu farnosti www.farnostchlumutrebone.cz.

Jitka Válková,
farnost Chlum u Třeboně

Zemský (ostatkový) kříž Království českého: POKLAD CELÉHO KRÁLOVSTVÍ

Otec vlasti, císař a král Karel IV. (*14. 5. 1316, †29. 11. 1378) vytvořil mnohé. Něco podlehlo času, ale část můžeme i dnes obdivovat a vnímat genialitu tohoto vladaře, největšího Čecha, jenž se hrdě hlásil ke svým přemyslovským kořenům, k dynastii, jenž dala církvi sv. Václava, sv. Ludmilu, ale také sv. Anežku (o jejíž svatořečení usilovala již jeho matka Eliška, ale uskutečnilo se až koncem 20. století (12. 11. 1989). Začátkem tohoto roku jsme mohli osobně obdivovat krásu českých korunovačních klenotů v katedrále sv. Víta.

Možná vás překvapí dobový zápis, který poukazuje na to, že pro Karla IV. nebyla nejvzácnějším předmětem koruna sv. Václava, ani další vzácné klenoty, a ani stavby. Jeho největší úctě se těšil jeden, dnešní veřejností poměrně opomíjený předmět:

„Oznamujeme Vaší Svatosti váš oddaný syn Karel, římský císař ... a král český, že dal zcela nově udělat a zhotovit nádherný kříž z čistého zlata a nejvzácnějších drahokamů a dal do něho vložit částku ze dřeva životodárného kříže a z Kristovy trnové koruny a houby jakož i z (ostatků) svatého Jana Křtitele a četných jiných svatých ostatků, aby byl povždy chován na jeho hradě Karlštejně v pražské diecézi jako nejvzácnější klenot králů a království českého, kteří kdy budou.“ (zápis z 21. 12. 1357). Nezapomeňme na slova „nejvzácnější klenot králů a království českého“.

Středověk se obecně vyznačoval velkou úctou ke svatým ostatkům. Jejich shromažďování – a zvláště pak počet – poukazyvaly na moc a bohatství jejich držitele. Nejvzácnější relikvie, spojené s osobou a umučením našeho Pána, byly převážně v držení vládnoucích osob nebo nejvýznamnějších církevních institucí tehdejší společnosti. Kristus, král králů, byl skrze ostatky připomínající jeho utrpení, které byly vnímány jako svátostiny království, zárukou ochrany a pokoje pro zemi a její lid. A samozřejmě byly především pro panovníky symbolem kontinuity vlády pozemské s vládou Boží.

Karel IV. si toho byl plně vědom. Byl silně ovlivněn svým mládím ve Francii, kde jeho království příbuzní měli v držení velké množství relikvií Páně: především trnovou korunu a větší kus dřeva z Kristova kříže,

Čelní strana Zemského kříže – relikvie jsou umístěny pod křišťálovou deskou.; Foto: Diecézní konzervátorské centrum Arcibiskupství pražského

Zadní strana Zemského kříže.; Foto: Diecézní konzervátorské centrum Arcibiskupství pražského

pro něž zbudovali kapli Sainte-Chapelle v Paříži. Karel IV. také toužil spravovat vzácnou relikvii, vztahující se ke Kristu a zbudoval pro ni důstojný příbytek. Proto nás nepřekvapí, proč si dal tak záležet na stavbě a výzdobě hradu Karlštejn, o kterém v kronice sepsané na jeho přání čteme: *„V neděli po svátku Očišťování (9. února) vysvětil (Jan Očko z Vlašimi, pražský arcibiskup (1292?–1380) větší kapli ve věži hradu Karlštejna. Císař totiž vybudoval tento hrad podivuhodného díla a přepevných hradeb tak, jak se dosud spatřuje, a v hořejší věži zřídil velikou kapli (kaple sv. Kříže), jejíž stěny pokryl ryzím zlatem a drahým kamením a okrášlil ji jak ostatky svatých, tak ornáty pro děkana a kapitolu čili sbor duchovních, kterým tam ustanovil, a vyzdobil ji velice vzácnými malbami. Po celém širém světě není hradu a kaple tak vzácného díla, a pravem, neboť v ní přechovával císařské insignie a poklad celého království.“* (kanovník Beneš Krabice z Veitmile (* ?, †27. 7. 1375), Kronika pražského kostela).

Dnes máme hrad Karlštejn spojený především s úschovou českých (na Karlštejně v letech 1450–1619), nebo říšských korunovačních klenotů (na Karlštejně 1357–1420). O nich se však nezmiňují zakládací listiny kaple ani kolegiální kapituly na hradě ze dne 27. 3. 1357, tedy v roce zhotovení kříže. Primárně byl Karlštejn vybudován jako bezpečné útočiště pro velký zemský kříž a také pro množství dalších ostatků spojených s životy svatých, které Karel IV. nechtěl včlenit do pokladu svatovítského. České korunovační klenoty byly z rozhodnutí Karla IV. uloženy v katedrále sv. Víta jako součásti pokladu sv. Václava.

Jako římský císař a německý král byl Karel IV. držitelem říšského pokladu a tím i říšského kříže (1024/25). Tento kříž uchovává ve svém nitru nástroje utrpení Páně, mezi nimiž vyniká tzv. Longinovo kopí. Karel IV. si však uvědomoval, že říšské klenoty jsou v držení lucemburské dynastie pouze dočasně: pokud bude říšská koruna na její hlavě. Říšští kurfiřti a německá knížata by nikdy nesouhlasila s umístěním klenotů mimo říši. V době zhotovení českého zemského kříže (1357) navíc Karel IV. neměl ani mužského dědice. Ten přišel na

svět 26. 2. 1361 v Norimberku, kde byl patrně pokřtěn jménem dědice země české jako Václav (IV., † 1419).

Říšské klenoty Karel IV. získal po různých peripetiích v roce 1350 (z Mnichova do Prahy na Vyšehrad byly přeneseny 21. 3. 1350). Tyto říšské svátosti byly každoročně ukazovány všemu lidu na Velkém náměstí (dnes Karlovo) na Novém Městě Pražském o svátku Kopíí a hřebů Páně – v Den Svátostí. To byl církevní svátek zaváděný v Karlově říši mezi léty 1353 až 1355. S tím byly spojeny nezvykle velké odpustky sedmi let a sedmi kvadragen (40 denní půst), udělené už v roce 1350. Karel IV. chtěl stejné odpustky v roce 1357 na papeži vymoci také pro zemský kříž na Karlštejně: kdokoli by k němu podnikl pouť, nebo když by kříž byl vystaven k tomuto účelu jedenkrát v roce kdekoli. Odpustky se mu ale povedlo získat až v roce 1359, a to jen na dobu čtyř let a čtyř kvadragen. Díky tomu se slavnost obojích „svátostí“ mohla poprvé konat až v roce 1360 v souvislosti se křtem Václava IV. v Norimberku.

Karlova úcta k relikviím a snaha o jejich bezpečnost v kapli sv. Kříže přiměly Karla IV. k tomu, aby si vyžádal další papežské privilegium. Na oltáři této kaple by mohl slavit mši pouze arcibiskup nebo biskup „mající vykonání biskupského úřadu“ (tedy sídelní biskup).

Zemský kříž byl uložen do výklenku na hlavním oltáři kaple sv. Kříže dne 9. 2. 1365, a to společně s říšským křížem a korunou. Důkazem jsou nástěnné malby tzv. ostatkové scény v kapli Panny Marie v menší věži hradu i na schodišti velké věže: náš pohled upoutá velký stojan, v němž je kříž umístěn. Tento podstavec vážil zhruba 28–30 kg a byl zhotoven – stejně jako celý kříž – ze zlata. Díky tomu se do prostoru nad oltářem nic dalšího nevešlo. Tento skvostný a těžký podstavec přežil husitské bouře. V letech 1473–1480 byl bohužel zastaven králem Vladislavem Jagellonským (*1456, †1516) Minsterberským knížatům a patrně sloužil jako splátka dluhu. Zpět se pak vrátil pouze kříž. Podstavec kříže byl pak roku 1522 u příležitosti korunovace Ludvíka Jagellonského (*1506, †1526) zhotoven z pozlacené mědi. Císař Ferdinand II. (*1578, †1637) v roce 1625 zrušil úřad karlštejnských purkrabích a většina relikvií z hradu, včetně velkého Zemského kříže, byla roku 1645 včleněna do svatovítského pokladu v katedrále.

Co obsahuje Zemský kříž?

Je zhotoven ze zlata a zdobený safíry, spinely, akvamaríny, smaragdy, perlami a devíti starožitnými kamejemi (z 10.–14. stol.) z onyxu, ametystu, sardonyxu, safíru a chalcedonu. Na čelní straně je kříž překryt křišťálovou deskou. Relikvie utrpení Páně jsou umístěny pod křišťálem. Některé z nich jsou uloženy v samostatných malých relikviářích. Nahoře je část houby, kterou byl Kristus na kříži napájen, v pravém rameni je část jednoho z hřebů, kterými byl Kristus na kříž přibit, v levém rameni část provazů, kterými byl Kristus bičován nebo spoután. Ve spodní části jsou dva trny z trnové koruny a uprostřed tři kusy dřeva Kříže v samostatném relikviáři.

Jednu částčku dřeva, která patřila jeho dědovi, císaři Jindřichovi VII. (*1278/79?, †1313), získal Karel v Trevíru. Dva trny z trnové koruny a další tři kusy dřeva Kříže dostal Karel IV. od francouzského krále Jana II. (*1319, †1364) a jeho syna Karla (*1338, †1380) na říšském sněmu v Metách roku 1356. V Mantově od markraběte Ludvíka Gonzagy (*1268, †1360) dostal koncem roku 1354 část houby. Další část houby

i s ostatkem dřeva Kříže roku 1360 od byzantského císaře Jana V. Palaiologa (*1332, †1391). Kameje na zadní straně kříže jsou vlastně otvírací víčka, která dnes kryjí většinou prázdné schránky, které v minulosti téměř jistě obsahovaly další relikvie.

Jak získal Zemský kříž název korunovační, když původně přímo ke korunovaci určen nebyl? V Karlově korunovačním řádu je psáno, že panovník měl před korunovaci po příchodu do katedrály uctít kříž na oltáři jemu zasvěceném. Zemský kříž ale vznikl až 10 let po napsání tohoto korunovačního řádu. Jisté je, že Zemský kříž byl přítomen při důležitých dynastických událostech. Poprvé máme jeho použití při korunovaci doloženo dne 24. 2. 1527 (korunován byl Ferdinand I. Habsburský (*1503, †1564)). Od té doby se ke korunovacím Zemský kříž používal až do roku 1836, kdy byl korunován český král Ferdinand V. Dobrotivý (*1793, †1875).

Září je měsíc úcty ke sv. Kříži, ale také k našim národním patronům, sv. Václavu a sv. Ludmíle. Když budete stoupat schodištěm velké věže Karlštejna ke kapli sv. Kříže, uvědomte si při pohledu na fresky ze života dvou přemyslovských světců – sv. Václava a sv. Ludmily, co bylo pro Karla IV. nejvzácnějším pokladem země České. Byl to Kristův kříž, znamení spásy pro nás všechny.

P. ThDr. Gabriel Rijad Mulamuhic, O.Cr., Ph.D.

DIECÉZNÍ CENTRUM PRO RODINU
NABÍZÍ
6 TEMATICKÁ SETKÁNÍ

PRO FARNOSTI, RODINNÁ A MATEŘSKÁ CENTRA,
SPOLEČENSTVÍ RODIN A MANŽELŮ

1. PEČOVAT O VZTAH – JAKO PEČUJEME O NAŠE DÍTĚ.
2. OKNESS – ŽIVOTNÍ POSTOJ JAKO ZÁKLAD PRO VZTAH.
3. MUŽI A ŽENY – LIŠÍME SE? PRO KDO JSEM?
4. SEXUALITA V MANŽELSTVÍ – ERÓS A AGAPÉ.
5. KOMUNIKACE: ABY DVEŘE K SRDCI ZŮSTALY OTEVŘENÉ.
6. ODPUŠTĚNÍ A SMÍŘENÍ: SPUSTIT PADACÍ MOST K DRUHÉMU.

DÉLKA 60 MINUT – CENA DOMLUVOU
PŘIJEDEME ZA VÁMI
INFORMACE A OBJEDNÁVKY: DCR@BCB.CZ

PASTORAČNÍ STŘEDISKO BISKUPSTVÍ ČESKOBUDĚJOVICKÉ

Českobudějovická diecéze na Světových dnech mládeže

Mládež z naší diecéze strávila tak jako ostatní čeští poutníci předprogram Světových dnů mládeže v diecézi Porto na tzv. Dnech v diecézi (26.–31. července). „Naši“ byli rozděleni do tří farností: São Romão do Coronado, Rua Dom António Castro Meireles a Porto Gulpilhares. Tyto farnosti se o nás staraly, zajišťovaly ubytování, stravu, ale také dopolední program, jehož cílem bylo sblížit dvě odlišné kultury.

Od 1. srpna prožívala naše výprava Světové dny mládeže v hlavním městě Portugalska – Lisabonu. Celkem se celosvětového setkání zúčastnilo 154 mladých z naší diecéze. Děkujeme všem za pomoc s organizací, za přízeň a za modlitby, kterých je toto setkání doslova plné.

Daniel Turek

Ohlédnutí za SDM Lisabon 2023

Ve dnech 25. 7.–6. 8. 2023 hostilo Portugalsko Světové dny mládeže. Jedna z účastnic – Veronika Vaňková – napsala krásný článek, který jsme se rozhodli otisknout.

Poslední červencový týden jsme prožili s celou českobudějovickou diecézí a mnoha dalšími v portugalském městě Porto. Každý měl možnost poznat tamější kulturu jinak. Mnozí z nás byli ubytováni v hostitelských rodinách a měli full servis zařízený od nich a někteří (do této kategorie spadá i já) jsme byli ubytováni v tělocvičně. Každé ráno jsme vstali a vyrazili na mši svatou do blízkého kostela. Poté byla možnost vybrat si z několika programů připravených portugalskými dobrovolníky. My jsme však zvolili variantu druhou, a to co nejvíce poznat krásy i temná zákoutí Porta. Od koupání v oceánu přes bloudivění centrem města až k nemálo zastávkám v tamních kavárnách na alespoň částečné umlčení kávového deficitu. Na začátku srpna jsme se společně autobusem přepravili do

Lisabonu, kde jsme se zaregistrovali a každý z nás dostal svůj Pilgrim kit (poutnický balíček, jehož součástí bylo tričko, láhev na vodu, klobouček, batůžek a hlavně QRcode na kartičce, díky kterému jsme se mohli po celý pobyt v Lisabonu stravovat – to pro hladové krky, jako jsem já, byla asi nejdůležitější část poutnického balíčku). V Lisabonu byla nabídka programů velmi pestrá. V českém centru jsme se vždy ráno sešli ke společné modlitbě a mši svaté. Tato setkání doplnili o svá slova i někteří čeští a moravští biskupové. Každý den od rána do večera také probíhal tzv. Youth festival a City of Joy. Tento program nabízel návštěvy různých kulturních památek, a hlavně koncertů všeho druhu po celém Lisabonu. Ve čtvrtek 3. srpna mezi nás mladé poprvé zavítal papež Fran-

tišek, kterého jsme přivítali, a on pronesl pár úvodních vět. V pátek jsme pak měli možnost prožít s papežem křížovou cestu. Vyvrcholením celého setkání byla sobotní vigilie, které se účastnilo přes milion mladých lidí. V neděli ráno proběhla na stejném místě mše svatá, během které nás papež povzbudil, abychom se nebáli šířit Ježíšovu lásku (jediná věc, která je v životě zadarmo) dál do našeho okolí. Místo, kde se konala vigilie a závěrečná mše svatá, bylo trochu neobvyklé, avšak pro mě úplně kouzelné. Česká republika vyhrála snad nejlepší lokaci, kterou mohla, a některým (např. i mně) se splnil sen, a to spaní pod mostem. Byl to pro mě zážitek na celý život. Vidět tolik mladých jako já radovat se a sdílet svoje zážitky z víry. Nakonec bych chtěla moc poděkovat Vám všem, kteří jste nás podpořili jak materiálně, tak modlitbou a umožnili jste nám být součástí tak velké, opravdu Bohem požehnané akce. Díky Vám!

Veronika Vaňková

VZTAHY, VZTAHY, VZTAHY...

TOUŽÍME BÝT MILOVÁNÍ A MILOVAT. NĚKDY SE NÁM TO DAŘÍ, NĚKDY NÁM VZTAHY DAJÍ POŘÁDNĚ ZABRAT. JAK NA TRVALÉ A HARMONICKÉ VZTAHY?

Diecézní centrum pro rodinu nabízí několik podnětů na podporu dlouhotrvajících a harmonických vztahů. Desátý díl věnujeme tématu odpuštění a smíření.

Nejsme dokonalé bytosti a děláme chyby. I když jsme si slibovali lásku, úctu a věrnost, v každodennosti na nás doléhají těžkosti nejrůznějšího druhu a my někdy neúmyslně/úmyslně ublížíme těm nejbližším, které vlastně máme nejraději. Někdy ubližují oni nám. Tak to zkrátka je.

Jak ale spustit „padací most“ k druhému? Záleží jistě na tom, jak silný byl konflikt a zda jsme ještě hluboko ponořeni do bolesti, kterou nám způsobil. Pokud nás ještě silně ovlivňují negativní emoce, je lepší se na chvíli „odpojit“. Proč? Protože zraněný zraňuje! Nejprve je potřeba ošetřit sebe. Znovu si uvědomit a někdy i vyslovit, jaká je moje motivace ve vztahu. Když víme, že chceme budovat vztah a mít se svým partnerem/partnerkou dobře, pak je potřeba začít od malých věcí. Úsměv, pohazení, pozornost, malý skutek lásky... to vše nám může pomoci vybudovat znovu vztah. Příčinu konfliktu bychom měli společně řešit až ve chvíli, kdy je obnovený vztah. Ale pozor! Neznamená to, že příčinu konfliktu „zameteme pod koberec“. To by do budoucna nic nevyřešilo a všechno by se opakovalo, možná ještě s větší intenzitou.

A co je vlastně odpuštění a smíření? Nejprve si řekněme, **co odpuštění není:**

- odpuštění není pasivní postoj poddání se situaci bez toho, abychom komunicovali svou potřebu;
- odpuštění není touha po klidu a zoufalá snaha se za každou cenu vyhnout konfliktům a předejít jakýmkoli problémům;
- odpuštění neznamená aktivování obranných mechanismů a vyhýbání se kontaktu s člověkem, který mi ublížil, nebo zavírání očí před bolestí, která přichází, když připustím, že mi bylo ublíženo.

Odpuštění je vnitřní proces, který nám hlavně pomáhá k získání vnitřního pokoje. Smíření je vnější proces. Pro jeho uskutečnění je potřeba druhý člověk a jeho projev lítosti nad tím, že nám ublížil.

Smíření nemusí nastat vždy! Možná z těchto důvodů:

- nemusíme zabránit druhému člověku svobodně pokračovat ve zlu;
- nemůžeme se smířit s osobami, které již zemřely, nebo odešly;
- nemůžeme se smířit s někým, kdo si neuvědomuje, že udělal něco špatného.

V takovém případě platí, že když odpustím a vypustím všechno jed ze svého srdce, stávám se svobodným.

Shrňme si jednotlivé kroky odpuštění druhému. **A pozor! Posloupnost je zde důležitá!**

- uznání pocitu: uvědomit si, že mě někdo svým chováním zranil;
- kontakt sám/sama se sebou: pokud si bolest z toho plynoucí připustím, mohu vejít do kontaktu se svým hněvem;
- zpracování: nahromaděné negativní emoce uvolním v bezpečném prostředí. Nepoužívám je jako zbraň vůči druhému;
- zřeknutí se odškodnění: pokud tento bod přeskočíme, lehkost se nám může stát, že i po letech budeme stále připomínat druhému jeho selhání. Pokud chceme vypustit všechno jed v našem nitru, musíme mít kontakt se svou bolestí. Být si vědomi toho, že co odpouštíme a čeho se zříkáme.

Rada na závěr: **Do odpuštění vstupuje i naše srdce, není to jen otázka naší hlavy. Proto si sami sebe vážme a mějme se rádi.**

Za Diecézní centrum pro rodinu Mgr. Martina Fürstová

Děti soutěžily a zdolávaly nástrahy pevnosti Boyard

V pondělí 24. července obsadily děti se svými vedoucími Diecézní Centrum Života Mládeže Ktiš (DCŽM Ktiš), které se na celý týden proměnilo v pevnost Boyard

Děti nebyly jen z různých vzdálených míst naší diecéze, ale dokonce až z libereckého kraje nebo Litoměřicka. Ve třech skupinách získávaly každý den jeden klíč a jednu indicii. Provázelo je také jedno podobenství, které Ježíš učedníkům, farizeům, zákoníkům a ostatním lidem vyprávěl, aby poznávali, co je Boží království a pro koho je. A tak děti hledaly 99 oveček, protože tu zatoulanou hledá Ježíš, a mohly si uvědomit, že Ježíši záleží na každém z nich. Děti se přenesly i do Ježíšových vyprávění o boháči a stodolách, o hřivnách, o pokladu ukrytém v poli a obchodníkovi, který našel vzácnou perlu, o milosrdném Samaritánovi, o deseti družičkách a o posledním soudu, kdy Ježíš těm, kteří prokážou i malý skutek milosrdenství těm nejmenším, slíbil odměnu, kterou je věčná blaženost v nebi a která může být i pro každého z nás.

Děti v dopoledním programu při různých soutěžních aktivitách více poznávaly jednotlivá podobenství a při večerní modlitbě se pak společně ještě zamýšlely na tím, co konkrétně každému z nás může Ježíš říci. Například jedno dopoledne získávaly skupiny při plnění různých úkolů hřivny, které pak mohly rozmnožit v dalších disciplínách (vypití litru vody, spočítání početního hada, vázání uzlíků, skládání puzzle aj.), pokud dobře zvolily svého zástupce a nebály se riskovat při sázení hřiven. Odpoledne zase patřila získávání indicií v úkolech a soutěžích na různé dovednosti. Děti nás velmi překvapily, když při vytrvalostním odpolední půl hodiny běhaly přes vyvýšení k zídce, kde vždy udělaly čárku. Tak měla jedna skupina ve 4 členech i přes 60 čárek. A po přestávce pak soutěžily ve stání na jedné noze, když čtyři vytrvalci vydrželi půl hodiny. Ve skupinkách děti také zahrály divadlo na jedno podobenství, které si samy vybraly. A tak jsme třikrát viděli příběh o milosrdném Samaritánovi. Při cvičení trpělivosti děti skládaly obálky, do kterých ještě napsaly krátký vzkaz. V neděli po obědě si pak každý vzal některou z těchto obálek se vzkazem na památku. V sobotu

odpoledne pak děti mohly pro své skupiny získat další čas v sále s pokladem navíc, pokud zvítězily nad velmistry. Všem třem skupinkám se to aspoň jednou podařilo – nejčastěji v házení kamínku do téměř plné sklenice vody.

V sobotu večer pak nadešla důležitá chvíle, kdy každá skupina měla vyluštit heslo. Probíhalo to podobně, jako je tomu v televizní soutěži – každé dítě si stouplo na jedno políčko s písmenem a na poslední položily kámen. Každá skupina si za správné heslo vysloužila poukaz do sálu s pokladem: Do tohoto sálu však děti mohly jít až v neděli dopoledne před mší svatou.

Za celý týden si třetí skupina vybojovala necelých 9 minut sbírání pokladu a ta první získala skoro 12 minut. Děti sbíraly různě velké stříbrné a zlaté kamínky rozmístěné v přízemí pevnosti. Celkově vyhrála ta skupinka, která měla svůj poklad nejtěžší. Odměnu však nakonec dostaly všechny skupiny, a radost tak měly všechny děti.

Pevnost Boyard se znovu proměnila na DCŽM Ktiš hned po našem úklidu a odjezdu domů. Děti byly skvělé a tábor pozeňnaný. Díky Bohu za vše.

Za Pastorační středisko Iva Hojková

Svatba na dohled

Diecézní centrum pro rodinu připravilo pro zájemce o manželství podzimní kurz přípravy s názvem Svátba na dohled. Více informací najdete na webu pripravanamanzelstvi.cz nebo napište na e-mail dcrc@bcb.cz. Těšíme se na vás.

Manželé Karel a Martina Fürstovi

Tábor Demdaal

Demdaal z.s. i letos pořádá v polovině prázdnin letní tábor. Každoročně tak navazuje na dlouholetou táborovou tradici, u jejíž zrodu stál P. Josef Sláčík, tehdejší administrátor farnosti Netolice.

Již po jedenácté se ze Šumavy na Vysočinu, přesně na Eustach do hlubokých lesů poblíž Kamenice nad Lipou, vydala více jak stovka odvážlivců na dobrodružnou výpravu. Zazněla zde velmi nudná přednáška a v jejím závěru obdržel roztržitý badatel Milo Tetch nečekané dědictví po dědečkovi – podivný přívěsek ve tvaru krystalu, ještě divnější šifru a prapodivnou světélkující krabici. Ukázalo se, že to, co nás čeká, bude nejspíš plné zvratů a překvapení.

Jako první vedla naše cesta do Číny, kde jsme padli do zajetí, z něhož jsme unikli s pomocí Berthy Packardové. Další šifra nás zavedla na bujarý karneval v Brazílii a následující den do země ohně a ledu – na Island. Dědečkovy stopy nás vedly na jednu z nejvyšších sopek. Našli jsme tam celou spoustu různých hádanek a zjistili jsme, že naše další cesta povede až na Divoký západ, kde musíme polapit nebezpečného amerického banditu. Podařilo se a zjistili jsme, co kdysi odjel zkoumat Milův dědeček Tadeáš Tetch. Hledal místo, kde je ukryta bájná Atlantida. Získali jsme dědečkův deník a zamířili do Irska. Našli jsme kapitána Rourkeho a vydali se na nebezpečnou cestu Atlantikem. Po těžkých útrapách se nám Atlantidu podařilo najít. Přivítala nás krásná princezna Kida a obdarovala svítícími krystaly. Nádhernému místu však hrozilo velké nebezpečí. Milo se svou družinou objevil tajemství síly Atlantidy, která nespočívá v bohatství a diamantech, ale v královské krvi. V urputném boji s těmi, kteří chtěli Kidu unést, zachránila naše výprava princeznu a tím i celou Atlantidu před zneužitím a zničením.

Prožili jsme spolu krásných jedenáct „táborových“ dní, a i když nám počasí nepřálo, užili jsme si je společně naplno. Dokonce jsme si dopřáli i krásný nedělní výlet do farnosti Kamenice nad

Lipou a do Pivovaru Kamenice. Děkujeme všem, kteří nás jakkoli podporovali, děkujeme za všechny věcné a finanční dary, děkujeme za všechny modlitby. Zvláštní poděkování patří P. Václavu Šikovi, který se již stal naším „táborovým duchovním“ a přijíždí za námi do tábořiště. Letos jsme měli radost i z návštěvy P. Josefa Fekete, který nám posloužil svátostí smíření. Největší poděkování patří Pánu za jeho mocnou ochranu a požehnání.

*Za Demdaal z.s. Růžena Nováková
a za Římskokatolickou farnost Prachatice Lenka Hanžlová*

PASTORAČNÍ STŘEDISKO PŘI BISKUPSTVÍ ČESKOBUDĚJOVICKÉM NABÍZÍ PŘEDNÁŠKU

ODPUŠTĚNÍ A SMÍŘENÍ

**SPUSTIT PADACÍ MOST
K DRUHÉMU A K SOBĚ**

**DÉLKA 60 MINUT - CENA DOMLUVOU
PŘIJEDEME ZA VÁMI**

INFORMACE A
OBJEDNÁVKY:
DCR@BCB.CZ

PASTORAČNÍ
STŘEDISKO

BISKUPSTVÍ
ČESKOBUDĚJOVICKÉ

La-Kri-Vi (Děti tvoří budoucnost)

Důležitou oblátskou misíí vždy byla, a i nadále je práce s dětmi a především mládeží. Tak je tomu i na Srí Lance. Obláti jsou zde zodpovědní za jedno z největších dětských hnutí v zemi. Připravují programy pro více než 9 000 dětí, z jejichž řad už vychovali téměř 500 vedoucích, kteří nyní přebírají zodpovědnost.

SRÍ LANKA
Díky! - ස්තූතියි

La Kri Vi
program pro děti
výchova vedoucích
provoz misijního centra

Oblátské misijní dílo
244 816 241/0300
VS 430 (Srí Lanka)

V týmu La-Kri-Vi na fotografii najdete i otce Janitha Aravindu OMI, který je novým členem naší provincie.

Setkávání vycházejí z přirozené dětské potřeby být spolu se svými vrstevníky. Oblátskou přidanou hodnotou je zajištění podnětného prostředí, ve kterém mohou děti v bezpečí rozvíjet své talenty. V zemi mnoha kultur a náboženství je pak

zásadní důraz na poznávání bohatství vlastní kultury a náboženských hodnot, ze kterých pak činnost a jednání mladých vychází. A v neposlední řadě je kladen důraz na respekt a úctu k dalším kulturám a vyznáním.

Výchova vedoucích učí mladé tomu, že pro svou komunitu mohou být přínosem. Nejprve uvnitř hnutí, později ve svých místních komunitách. Postupně tak přebírají zodpovědnost za budoucnost svoji, ale získávají vědomí i o své zodpovědnosti za společný život v místech, kde žijí, a nebojí se ji přebírat.

Děti a mladí se setkávají jak v místních, tak regionálních skupinách a také na výročním celostátním setkání. Další formační setkání jsou pořádána pro budoucí vedoucí a pro rozvoj těch, kteří již jako dobrovolníci pracují. K tomu všemu slouží jako základna misijní centrum v provincii Colombo.

Spolu s misionáři obláty na Srí Lance jsme si vědomí důležitosti výchovy nové generace, vědomé si svých hodnot, schopné dialogu mezi kulturami a náboženstvím, generace schopné pracovat pro rozvoj svých komunit a země. Proto se na vás obrácíme s prosbou: podpořte spolu s námi novou generaci na Srí Lance. Budme součástí příběhu o lepší budoucnosti této krásné země.

Děkujeme! Vaši obláti ze Srí Lanky a Česka

Hana Koukalová

Teologická fakulta otevírá 3 nové kurzy

Na podzim 2023 otevře Teologická fakulta JU tři zajímavé kurzy pro veřejnost: Vězeňský kaplan, Nemocniční kaplan a Spiritualita v sociální práci.

Vězeňský kaplan

Kurz je zaměřen nejen jako úvodní kurz pro **budoucí kaplany a dobrovolníky působící v prostředí věznic**, ale jeho cílem je nabídnout prostor k prohloubení profesních znalostí **stávajícím vězeňským kaplanům**. Kurz nabízí znalosti a dovednosti, které umožní orientovat se v dané problematice, aby tak dokázali kriticky reflektovat dílčí aspekty výkonu duchovní péče ve vězeňských podmínkách.

Kurz je určen – vězeňským kaplanům;
– zájemcům o službu vězeňských kaplanů;
– studentům nMgr. programů Teologie.

Nemocniční kaplan

Cílem kurzu je získání teoretických znalostí a osvojení si praktických dovedností, které jsou nezbytné ke kvalifikovanému výkonu práce nemocničního kaplana.

Kurz je určen všem zájemcům o problematiku nemocničního

kaplanství, s doporučením představitele církve římskokatolické, řeckokatolické či některé z církví sdružených v ERC s ukončeným teologickým vzděláním na bakalářském stupni.

Spiritualita v sociální práci

Cílem kurzu je poskytnout účastníkům základní vhled do současného pojetí spirituality a spirituálních potřeb a podpořit účastníky v uvědomění si vlastního vztahu ke spiritualitě.

Kurz je určen – sociálním pracovníkům;
– vedoucím služeb managementu sociálních služeb.

Podrobnosti o těchto kurzech a přihlášky najdete na webu **www.tf.jcu.cz**. Kontaktní osobou je Mgr. Jana Kubínová, e-mail **kubinova@tf.jcu.cz**.

Martina Hlaváčková

Oslavme Dobu stvoření

I tento rok slavíme v září Dobu stvoření. Laudato Si' Movement k tomu účelu vytvořilo návrh mešních textů, které využívají modlitby z encykliky LS. Jejich český překlad je k dispozici na webu <https://www.zitlaudatosi.cz>. Použit tyto texty pro slavení jedné zářijové neděle je jednoduchý způsob jak rodinu, společenství nebo farnost vtáhnout do proudu modliteb za péči o stvoření. Podrobnosti k tomu, jak konkrétně se slaví Doba stvoření letos najdete také na webu <https://www.zitlaudatosi.cz>. Otiskujeme krásnou společnou modlitbu z tohoto dokumentu

Modlitba pro dobu stvoření 2023

Stvořiteli všeho,
z tvého společenství lásky vyprýštil život jako mohutná řeka a celý kosmos povstal k bytí.

Na této Zemi překypující lásky se Slovo stalo tělem a vyšlo s životodárnými vodami, aby ohlásilo pokoj a spravedlnost všemu stvoření.

Povolal jsi lidi, aby obdělávali a střežili tvou zahradu. Umístil jsi nás do správných vztahů s každým tvorem, ale my jsme nenaslouchali nářku Země a nářku těch, kdo jsou na ní nejzranitelnější. Oddělili jsme se od proudícího společenství lásky a zhřešili jsme proti tobě tím, že jsme nechránili podmínky pro život.

Truchlíme pro ztrátu druhů, které tu s námi žily, a jejich obydlí, rmoutíme se pro ztrátu lidských kultur, společně s životy těch, kdo byli vyhnáni či zahynuli. Bolí nás pohled na ekonomiku smrti, války a násilí, již jsme uvalili na sebe i na Zemi.

Otevři naše uši pro své tvůrčí, usmiřující a udržující Slovo, které nás oslovuje skrze knihu Písma a knihu stvoření. Požehnej nás znovu svými životodárnými vodami, aby spravedlnost a pokoj Boha Stvořitele mohly proudit do našich srdcí a přetékat z nich do celého stvoření.

Otevři naše srdce, abychom přijali živé vody Boží spravedlnosti a pokoje a dělili se o ně s našimi trpícími bratry a sestrami, se všemi tvory kolem nás, se vším stvořením. Požehnej nás, abychom kráčeli společně se všemi lidmi dobré vůle, tak aby se z mnoha proudů Boží spravedlnosti a pokoje stala mocná řeka proudící po celé Zemi. Ve jménu toho, který přišel, aby ohlašoval radostnou zvěst celému stvoření, Ježíše Krista.

Amen.

Vítejte v letošní Době stvoření. Děkujeme Vám, že své společenství vedete, aby společně slavilo tuto dobu ekumenické solidarity. Díky společnému slavení budeme intenzivněji vnímat, že sdílíme jeden společný domov, a že je naléhavě potřeba, abychom ho společně chránili.

Každý rok od 1. září do 4. října se členové křesťanské rodiny sjednocují k celosvětové oslavě, k modlitbě a k společnému jednání ve prospěch našeho společného domova. My, Ježíšovi učedníci po celém světě, sdílíme společné povolání pečovat o stvoření. Jsme spolutvorové a součást všeho, co Bůh stvořil. Naše dobro je těsně provázáno s dobrem Země.

Radujeme se z této příležitosti chránit náš společný domov a všechny bytosti, které jej sdílí. Letošním tématem pro Dobu stvoření je „Ať proudí spravedlnost a pokoj“. V Průvodci na webu <https://www.zitlaudatosi.cz> se dozvíte víc o této liturgické době a jak naplánovat její slavení. Další podklady včetně webinářů, bohoslužeb, grafik, vzorových příspěvků do farních zpravodajů a oficiálních kanálů Doby stvoření najdete online na Season of Creation.

V Kristu,

členové Ekumenického řídicího výboru pro Dobu stvoření

Pastorační středisko při Biskupství českobudějovickém nabízí přednášku

KOMUNIKACE

SPOLK MOST **PASTORAČNÍ STŘEDISKO** **BISKUPSTVÍ ČESKOBUDĚJOVICKÉ**

CHROBOLY:

120 let od vysvěcení kaple Panny Marie Lurdské

V sobotu 8. července si chrobolští společně s poutníky z celého prachatického regionu připomněli na tradiční Malé lesní pouti 120 let od prvního vysvěcení kaple Panny Marie Lurdské, která se nachází uprostřed lesa za hlavním kostelem.

Mimořádně krásnou a slavnostní mši svatou s tématem vysvěcení kostela pro všechny přítomné odsloužil prachatický vikář, otec Petr Plášil. V promluvě vzpomněl na všechny ty, kteří kapli vybudovali i na ty, kteří se o ní kdy s láskou starali. Po skončení mše svaté se všichni mohli u kaple občerstvit různými dobrotami, které připravily šikovné ruce našich maminek, sestřiček, kamarádek a spřízněných duší. Jim všem patří opravdu velký dík za úžasnou podporu a pomoc. Letos bylo občerstvení obohaceno o grilované klobásky, kávu či studené pivo.

Hned poté následoval další občerstvovací chod v podobě hudebního vystoupení na zbrusu novém pódiu, které před kaplí vybudoval pan Jan Vagner z Chrobol. Představil se plzeňský FLAŠKINET, který je označován jako světový unikát ve hře na lahve naplněné vodou a elektrickou kytaru. Vystoupení FLAŠKINET bylo naprosto úžasné. Duo ve složení Ondřej Hrách a Jakub Šmaus vykouzlilo úsměv snad u všech přítomných. Ve svém hodinovém vystoupení zahráli široký repertoár skla-

Foto: Petr Jan Juhaňák

deb od klasické, vážné i duchovní hudby až po zcela moderní a dětské skladby. Přítomní tak mohli zaslechnout Smetanovu Vltavu, Malou noční hudbu či Ave Maria. A za malý okamžik zaznívaly znělky různých večerníčků, ze kterých se těšily především děti. Samozřejmě následoval velký aplaus, který udělal velikou radost účinkujícím.

Během koncertu byla přítomným představena nová vystřihovánka místní kaple a také vůbec první vydaná brožurka s historií tohoto svatého místa. Obojí si mohli návštěvníci zakoupit ve stánku.

To vše a mnohem víc nabízel romantický prostor s naší kaplí. Pramen „záračné“ vody poskytoval v horkém dni nejen osvěžení, ale stal se skutečnou oázou přátelství, radosti a štěstí.

*Petr Jan Juhaňák,
organizátor poutí v Chrobotech*

Zástupci Teologické fakulty JU na konferenci v Syrakusách

V dnech 10.–13. července 2023 se konala každoroční konference pořádaná Evropskou asociací biblických studií (EABS) v italském městě Syrakusy.

Konference byla setkáním vědců, akademiků a odborníků na biblické texty z celé Evropy, kteří se sešli, aby diskutovali a prezentovali své nejnovější výzkumy a analýzy. Této prestižní události se aktivně zúčastnili také zástupci Teologické fakulty Jihočeské univerzity.

Dr. Viktor Ber, který se specializuje na biblické právní texty, přednesl příspěvek na téma „**Laws Against Apostasy (Deuteronomy 13) in the Targum**“. Zabýval se výkladem a interpretací zákonů proti odpadnutí (Deuteronomium 13) dle starověkých aramejských verzí židovské Bible (tzv. targumy). V příspěvku šlo o zachycení raného židovského chápání a výkladu uvedeného textu.

Doc. Adam Mackerle, jehož badatelské zaměření se specializuje na Starý zákon, přednesl příspěvek na téma „**How Jerome Interpreted while Translating: The Case of the False Witness (Deuteronomy 19:15–21) in Vulgate**“. Soustředil

se zde na analýzu interpretace a překladu biblického textu o falešném svědectví (Dt 19:15–21) v latinském překladu sv. Jeronýma. Tím přispívá k pochopení, jak se teologické a kulturní kontexty promítají do biblických překladů.

Příspěvky obou akademiků zazněli v rámci projektu podpořeného Grantovou agenturou České republiky (GAČR) s názvem „**Hrdelní zločiny v Deuteronomiu a jejich raná rekonstruktualizace**“. Projekt řeší výzkumný tým, jehož členy jsou akademici a studenti Teologické fakulty JU:

Viktor Ber, Ph.D.

Doc. Adam Mackerle, Th.D.

ThLic. Julius Pavelčík, Th.D.

Stuart Nicolson, MA

Bc. Barbora Landová

Martina Hlaváčková